

Krigsministeriet, bragt i Erindring overfor Hæren. Den er af Indenrigsministeriet bragt i Erindring overfor Jernbanebestyrelsen, og den er ved given Leilighed af mig bragt i Erindring overfor forskjellige Autoriteter. Jeg tror ikke, der kunde være Trang til en Kundgjørelse i denne Retning. Thi Landets Love skulde vedkommende Autoriteter kjende, og jeg tror, det vil blive mere og mere almindeligt, at man iagttager disse Forhold ogsaa i underordnede Stillinger. Tidligere har det været saa, at der var visse Stillinger, som ikke vare videre søgte af Indlændinge, og derfor har man dispenseret fra disse Indfødsretsbetingelser; men det vil man mere og mere sjerne sig fra. Med Hensyn til Ønsket om at underkaste Bl. af 15de Februar 1776 et Gjemmemslyn og en Forandring, saa er det Ønsket, som ofte have været fremsatte; jeg ser ikke rigtig Betydningen deraf. Det maa vel erindres, at nu er Forholdet dette, at hver enkelt Mand, der faar Indfødsret, faar den voveret ved Lov. Den Bestemmelse, som har størst Betydning af dem, som nu gjælder, er i den vedkommende Plakat den, som siger, hvem der skal agtes eller er at betragte som Indfødt. Det ærede Medlem vil vist erkjende, at det er en meget god Lovbestemmelse, som findes i denne Plakat. Men det er egentlig kun denne Del, som har Betydning, det Andet har kun havt Betydning for dem, der søge Indfødsret. Denne Del derimod angaar dem, der kunne betragtes som Indfødt her i Landet, og derti tror jeg ikke, der er nogen Grund til at gjøre Forandring. Hvorvidt der skulde være nogen Grund til at gjøre Forandring i Værnepligtsloven, skal jeg ikke udtale mig om. Efter min personlige Mening er der ikke nogen særlig Grund dertil, men det er jo Krigsministeren og Justitsministeren, under hvem dette Forhold hører, og som altsaa skulle træffe Afgjørelse i saa Henseende. Jeg tror for Resten, at der en Gang har været Tale derom ogsaa med Justitsministeren. Udvalget har paavist en Anomali i vor kommunale Valgret, idet der i Almindelighed kræves Indfødsret, men i Flækkernes Valgbestemmelser ikke kræves en saadan. Det er ganske rigtigt, men Loven om Flækkernes Valgbestemmelser er af 1861, og paa den Tid krævedes Indfødsret heller ikke for Byernes Vedkommende i Henhold til Lov af 31te Marts 1860. Det blev først indført ved Lov af 26de Mai 1868. Jeg indrømmer for Øvrigt, at det er en Anomali, men en Anomali, som leilighedsvis vil blive fjernet. Det følger af sig selv, at kræves Indfødsret i andre Kommuner, bør det ogsaa kræves i Flækkerne. Endelig har det

ærede Udvalg udtalt sig med Hensyn til en bestemt Mand og sagt, at naar det gjælder om at veie Nogens Berettigelse til at faae Indfødsret, bør man ikke lægge Pengene i Bægtfaalen. Det er der ingen Grund til at udtale paa dette Sted. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at i Plakat af 1776 om Indfødsret ere visse Jordbesiddere, selv om de kun i kort Tid have været dette, at betragte som Indfødt, men det har man ikke paaberaabt sig her. Man har kun som Moment til at give den Vedkommende Indfødsret paaberaabt sig, at han er dansk Eiendomsbesidder, foruden at han gjør dansk Krigstjeneste, og den ærede Ordfører vil vide, at for en hvilken som helst Mand, der søger Indfødsret, han være stor eller lille, saasnart han eier et Hus, vil dette blive paaberaabt som Motiv til at give ham Indfødsret, fordi det er et almindeligt Princip, at det at være dansk Eiendomsbesidder betragtes som et af de Momenter, der kunne bidrage til at give Vedkommende Indfødsret. Saa der er altsaa ikke Grund til paa dette Punkt at fremhæve, hvad der er nævnt her i Betænkningen. Det ærede Udvalg har ønsket Oplysning om, hvorledes det forholder sig med Gebyrer for Løsning af det under-saatlige Forhold i Udlandet. Jeg kan kun med Sikkerhed meddele dette for Sveriges Vedkommende, idet det er et Forhold, som ikke vedkommer Indenrigsministeriet. Enten løse de Vedkommende selv deres undersaatlige Forhold, eller de faae det løst ved Hjælp af Indenrigsministeriet. Til de Oplysninger, jeg har meddelt i den i Betænkningen aftrykte Skrivelse, skal jeg tilføie, at saavidt mig bekjendt er det saaledes, at i Norge og Preussen er Reglen den samme som hos os, nemlig at der ikke betales noget særligt Gebyr for Løsningen af det undersaatlige Forhold, men dette maa ikke forstaaes saaledes, at Tinget Intet koster, idet der som oftest vil være Stempel og lignende Ting at betale, men, som sagt, saavidt mig bekjendt erlægges der ikke noget særligt Gebyr for Løsningen i de to nævnte Lande.

Ordføreren (Bajer): Jeg skal strax, saa kort som muligt, hvare paa den høitærede Indenrigsministers Bemærkninger, for saavidt jeg mener der er Anledning dertil. Det er jo indrømmet, at der kan være mer eller mindre grundet Tvivl om, hvorvidt forskjellige af de ansøgte Personer ikke burde have havt Indfødsret i Forvejen. Mere har Betænkningen jo heller ikke sagt, den har valgt sine Udtryk med stor Forsømmelse. Der er udtalt det Ønske, at Regjeringen for Fremtiden, ved Forelæggelsen af Lovforsla-